

Nat

PINKERTON

Saapoliitseinikkude

KUNINGAS.

Hamburgi „Aastalaada“ Ziiger“

NAT PINKERTON
Salapolizeinikkude kuningas

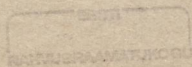
No. 1.

Hamburgi

„Aastalaada Ziiger“

TARTUS
KIRJASTUS „SALAPOLIZEINIK“.

1-04-04890

Hamburgi Aastalaada Tiiger.

1. päätük.

Kiirrongis.

Nat Pinkerton istus pääle lõunafel Hamburg-Berliini kiirrongil teise klassi kupes. Ta oli lühikest aega Saksamaal ja nüüd, kus ta Spenceri Berliinis lahjutaks oli teinud ja üleüldse fiin oma ülesande täitnud, soovis ta jälle New-Yorkis olla, kus teda, nagu ta kindlasti teadis, uued ülesanded saavad ootama. Pääle Pinkertoni oli waguni osas ainult üks reisiija.

See istus otse salapolitseniku vastas ja näis hoolega aja-
lehte lugemat. Tema järjend näojooned ja sirge lehaseis lasid Pinkertoni aimata, et fiin esitaks ühe politseinikuga ja teiseks ühe väljateeninud sõjawäelasega tegemist on. — Wõõras herra hoidis rääkimast ja Pinkerton omalt poolt arwates, et wõõral tõesti lusti pole rääkida, waikis ka. Korraga pani wõõras lehe kokku, waatas üles ja ütles:

„On aga tõesti pagana huwitaw lugu, mis Berliinis on juhtunud! Kas Teie ei ole lugenud sellest tõmurikkast arreteerimisest, mida kuulus Ameerika salapolitsseinik Nat Pinkerton Berliinis, Keisrikeldris toime on pannud?!” —

— „Ja muidugi!” vastas Pinkerton naeratades. „Tean asjade läiku päälegi punktipeälsest!” —

— „Aga see Pinkerton on ju suurepäraline! New-Yorkist saab ta kuriteo jälgile, tuleb nende järgi Saksamaale ja tabab

kurjategija just siimapilgul, kus see walmis on nut jätki tegu korda saatma, mis õuneks aga salapolitseiniku wahel segamisega tatiistatub saab! See on otse imelik!" —

"Mii hull pole asi ometi," arwas Pinkerton. "Jätjed on ju päris selg-sti Berlini juhatanud!" —

Wõdras näis säärastest otsujest wäh üllatatud olemat ja waatas naukene pilkawalt rääkija otja. Temale näitas otse naeruwääriline olemat, et üks tema arwates päris wõhil, sääraste kerge otsuse teeb ühe kuulha salapolitseiniku a ta raske ülesande lohta. Sedawiisi tõlas ta tema wastus:

"Wabandage," ütles ta Minu arwates ei pea mitte nii kergelt ja ruttu otsustama! Kui meie eh st loeme, siis näitab see asi hoopis teistruugusena! Kõik on nii pikalt-laiast kirjedatud, et lugjale see kõik tõesti lühne näib olemat! Määl juures ei ole Teil aga aimugi, kui palju waimukust, meeleterawust ja julgust on tarwis ühele salapolitseinikule, et asja töes i nii kaugele wia, et ta igale ühele selge oleks." —

— "Noh, siin on Teil õigus!" kinnitas Pinkerton tõsiselt —

— "Ja waadake," rääkis wõdras edasi, "nüüd on meil Hamburgis jälle hull mõdistatuslikka juhtumisi olnud. Sääsnel aas aadad teewad, pole kindlasti teada, kas üks isik wõi terve hulguste bande, oma musta tööd ilma et senini korda oleks läinud ühtegi neist treltide taha toimetada!"

— "Noh, loodame, herra inspektor, Teil läheb see ehk tulewikus kindlasti orda!" arwas Pinkerton ja naeratas.

Wõdras waatas imestanult üles.

— "Teie nimetate mind inspektoriks! Tunnete Teie siis mind?" küsis ta üllatunult.

"Ma tein sääraste otsuje Teie ülesastumise ja sõnade järele!" wastas salapolitseinik

— "Aga minu Jumal, — keele järele otsustades olete Teie kas Inglise wõi Ameriklane! Kust wõite Teie teada minu ametit?"

— "Noh, reisi pääl peab inimene alati siimad lahti hoidma!" rääkis Pinkerton. "Kuivust on wõimalik wähegi inimesetundmist enerele omaadada!"

Wõdras raputas ikka weel imestades pääd.

— "Nojaa, Teie olete päris õieti aimanud, mina olen politseiinspektor Hellmann Hamburgist! Nende jagedate kuritegude

pärast, mis Hamburgi aastalaadal juhtuvad, olen mina nüüd Berliinis käinud. Sää! tahtsin mina nimeft ühte laialt tuntud salapolitseimikku üles viisida ja Hamburgi kaasa tuua, kes mul siis abiks oleks oinud nende võrufaelte tabamisel!" —

— „Ja ta ei ole, nagu ma näen, mitte Teiega?"

— „Ei, ta on Lõuna-Saksamaale tähtsatele asiatalitustele reisinud ja nüüd pean mina, kas õnneks või õnnetuseks ülsinda tagasi reisisa. Kahu, et ma mitte ei tea, millal jõidab kuulus Ameerika salapolitseimik Pinkerton läbi Hamburgi; saalsin tingimata tema poole pöörama! Eht oleks tema nende hulguuste püüd-
mises paras mees! Küsitaw oleks aga ka kas tema ül-üldse oleks walmis mind aitama, sest tal olla juur kiire New-Yorki jõuda!"

— „Nat Pinkerton aitab alati, kui ta üleüldse aidata võib ja ma usun, tal saaks Teie jauts natuke aega üle jääma! Küsige temalt ainult!" —

Inspektor naeratas sunnituks.

— „Teil on hääl rääkida!" hüüdis ta. „Mul aga ei ole aimugi kus asub praegu Nat Pinkerton!" —

— „Noh, wäga võimalik, ta ei ole mitte kaugel!" oli kawalast naeratuselt jaadeud wastus.

Hellmann kohmetas wähe. Ta waatles oma kaaslast terasemalt ja nüüd ärkas temas uume aimbus.

„Ma ei tea kas ma Teie sõnadest olen dieti aru saanud? Wõi olete Teie eht ije —?"

Salapolitseimik õmbas naeratades oma kirjatasu wälja, wõttis sääit seest nimekaardi ja ulatas inspektorile.

See tõusis imestanult püsti.

— „Ah, kas tõesti, Nat Pinkerton! see rõõmustab mind, sõdamest rõõmusiab mind!" —

Ametniku nägu hilgas, kui ta Ameeriklase kätt ilka ja ilka raputas ja tõendas, et see kõik talle wäga üllatavana näituda ja et ta juhust küllalt tänada ei jõudwat, mis teda kuulsa politseimikuga kokku toonud.

— „Ja Teie tahate meid aidata?" hüüdis ta.

— „Ja muidugi!" oli wastus. „Aurik, millega ma New-Yorki saan jõtma, läh b alles mõne päewa pärast ja seni wõin ma end Teie asjale pühendada! Saame näha, kas meil tõesti

forda ei lähe neid kelmisid kahjututeks teha! Tutustage aga naised, kuidas asjalood dieti on!" —

Inspektor võttis koha sõna.

— „Nagu ma Teile juba tähendasin puutus asi kuritegudesse, mis Hamburgi aastalaadal forda on saadetud ja veel forda saadetakse! Et Teile paremini aru saaks, lison juure, et Hamburgi aastalaat on dieti üks rahvapüha, mis kestab esimesest detsembrist kuni Jõulu laupäevani iga aasta.

Suurel Pühawaimu väljal on näituseputtad, karnuselid, kauplused ja muud niisugused asjad üleelõõdud kuhu siis rahwas kol u woolab ennaft lõbustama. Igapäew on sääl suur rahwating, sest hamburglane läheb häämelega laadale; ja sääl saab siis raha tublisti lendu lastud. Nüüd aga on juba umbes kümne päewa jooksul rida kuritegusid toime pandud, mis pääle muu, oletada laiewad, et siin alati üks ja sama käsi tegew on. Asi seisab siin nimelt rööwimistes ja harilikult sünniwad nad nii, et mõnele noorelemehetele, enamasti aga mõnele nais'erahwale seljatagant saab kallale tungitud ja ta maha lõõdud. See kõik juhtub alati niisugustes kohtades, kus rahwast wähe. Hoop, mis seljatagant antakse, on harilikult nii tugew, et ohwer filmapilk meelemärfusetult maha langeb, kus siis puhtats rööwimine wõimalikuks saab — Kümme kuni kaksteist juhust on juba ette tulnud, kõige pahem aga üleella õhtul. Siis liti nimelt noor tüdruk sügawa pistehaawaga rinnus! Õnnetu oli kõik aeg sügawas minestuses ja alles täna hommiku, minu ära reisul, tuli ta meelemärfufete!" —

— „Ja mis ta rääkis?"

— „Meie olime rohkem lootnud, kui ta ütles! Meie lootime, et rööwett näinud on, aga tuli wälja, et ei. Samari pole ka teistest rööwitutest keegi kuritegijat näinud, sest see tungib oma ohwriale seljatagant kallale ja rööwimise ajal on õnnetu ju meelemärfufeta!" —

— „Tähendab ka see haawatud tüdruk pole mõrtsukat näinud?" küsis Pinkerton põnewusega.

— „Ei!" wastas Hellmann. „Ka tema juhtunud rahwahu'gast wähe eemale, saanud koleda hoobi pähe, nii et maha kukkunud. Ta pole aga mure päris uimaseks jäänud, s-ft kübar pehmendanud natuke lõõgi mõju. Ta tõstnud heledat kisa ja tahtnud nuesti üleestõusta, teda wirutatud koleda jõuga wastu maad

ja kõhe saanud ta ka noa rindu, — meelemärgus kadunud kõhe ja — alles öösel leiti ta minestuses ja verisena üles! —

— „Aga jääb ta elama?“

— „Jah! Haav ei ole õnneks mitte hädaohtlik, ehk küll verekaotus suur on!“ —

— „Ja tema ei ole sel filmapiigul, kui ta maas lamas ja klestõusta tahtis kurjategijat mitte näinud?“ küsis Binferton.

— „Ei, vähemalt kallalekippujast mitte midagi!“ seletas inspektor. „Tema mõtted olid ju jaadud hoobist segi ja ta usub ainult ühte päris kindlasti tõendada võivat: — et kurjategijal suur koer kaasas on olnud, kelle peäd õnnetu oma filmade ees on näinud!“

— „Ma arvan, see tunnistus on väga tähtis! Koer võib meid teataval viisil jälgede pääle juhatada!“

— „Seda arvasin mina ka eestlugu!“ vastas Hellmann. „Aga just see koera lugu näib mille uus mõistatus olewat! Nimelt ei ole platsil kunagi kedagit märgatud, kellel oleks suur koer kaasas olnud! Paljudel poodnikudel on küll säärased loomi; mõnda nende omanikest peetakse ka veel filmas; teisi aga ei saa sellepärast arvesse võtta, et nad on suunind oma koera elukohta asjus kaaluwad tõendusi tuua. Ma ei usu üleüldse, et kurjategija poodnikude seas leidub ja terve asi teeb mulle, herra Binferton saunget pääwaku. Rahtlen, kas üleüldse kelmise jälgile saan!“

— „Aga muidugi walwatakse ifka weel?“

— „Iseenesest mõista! Terwele päratu suurele platsile on talapo itseinid ära jaotatud, igal enam-wähem üksi daljel paigal on mehed pidus, aga see pois õstab ifka ära lipaia!“

Ifka juhtub tema rööwfallekippumine säärases kohas, kus ühtegi poliseiniku pole. Rööwimine läheb ta kote rutu; ma arwan, oma ohwri mahalöömijeks ja puhtaks rööwimiseks tarwitab ta waewalt minutit. Rahwa seas walitseb juba hirm; laodal käijate hulk wäheneb ja kaupmehed kaebawad halwa sissetuleku üle. Rahwas on sellele hirmuäratawale rööwile nimegi pandnud: „Kastalaada Tiiger.“ —

Binfertoni näo pääs wõis energilist joont märgata. See joon ilmus temal sinna atati flis, kui ta kindlasti otsuseks tegi mõnda kuritööd põhjani järele uurida inim'onda sellest wähhjatõbest wabastada. Ta ulatas inspektorile käe ja ütles rahulikult aga

kindlasti: „Siin minu käsi, herra inspektor! Tootan Teile, et ma kõik saan kaalule panema, et seda Hamburgi Liigert sundida oma tegude üle vastust andma! Loodan, me saame selle elaja küüsi vähe lõikama!“ —

— „Teie olete ehk liig kindel, herra Pinkerton!“ hüüdis inspektor. „Kõigest sellest, mis ma Teile olen jutustanud, ei saa Teie ju mingit otstust teha, samuti ei või Teie mingisugustele jälgedele sattuda!“ —

Pinkerton naeratas peenelt.

— „Süüski, herra inspektor!“ vastas ta. „Kõige peält aiman ma Teie seletuse järele, et meil siin üheainsa isikuga tegemist on! Ühele bandele oleks piisalt, kus nii kõva järelvalvamine salapolitseinikkude poolt olemas, liig hädaohtlik! Ja ühest kuritöö järgest võin ma wist ka juba kõnelda!“ —

Inspektor tegi imestawa ühtlasi umbuskliku näo.

— „Ja mida peate Teie siis jäljeks?“ küsis ta huwitatult.

— „Koera!“ —

— „Ja, aga just see koera asi raskendab ülesannet!“ —

Pinkerton kehitas õlgu.

— „Wäga võimalik, et ka mitte!“ seletas ta. „Ma olen nimelt kindel, et seda koera olemas olnud polegi!“ —

Küüdi ei osanud inspektor enam midagi öelda. Salapolitseinik soovib terve rea kuritegude jälgile laada koera läbi, seda ei ole olemas. See täis üle tema mõistuse, seda ei osanud ta omale enam ära seletada.

— „Ma ei mõista, mida Teie arvate!“ ütles ta. „Ma ei taha ka mitte järele pärida. Ma olen südamisest rõõmus, kui Teie terwest loost omale olete suutnud ühe kindla pildi luua!“ —

Kaunis hilja pärast lõunat jõudsid herrad Hamburgi ja läksid kõrge Pühawaimuwäljale, kus armurikkad karusselid ja poed täies käigu olid. —

2. peatükk.

Isäralik pank.

Hamburgi laadal oli elaw liikumine. Tihedad rahwa massid surusid endid läbi uutisate, poede wahel ja karusselide mitmesu-

gune muusika segas end leierkastide ja muude sääraste muusika riistade omaga üheks võrinalaks.

Pinkerton ja politsei inspektor jalutasid aeglaselt läbi kirju rahvahulga.

Pinkerton rääkis oma saatjaga õige wähe ja mõni oskamatu waatleja wõis otsusele tulla, et seda waikset meest rahwatung põrmugi ei huwita.

Aga omelt ei jäänud pooleni suletud filmadele kõigewähemgi asi ümberlaudu tähelepanemataks. Väris mõttekiirusega pani Pinkerton omale kõigi nende „kunstnikkude“ näod meele, kes wastikult ärapuudertatuna, räbalastes ja ärapleekinud trikoodes ümber rändawa tsirkuse seisis. Samati teraw pilk oli tal ka iga korratu wälimusega möödaminema tarwis. —

Nad jõudsid warsti ühte politsei jaostonda, mis asus teel kauplusi ja oli ainult laotade ajal siin. Siin oli palju ametnikka koos; ühe kirjutaslana ääres istus wahtmeister ja kirjutas ühe kohwatanud ja wärisedes tema ees istuwa tütarlapse tunnistusi üles.

Kõik politseinikud teretasid wiisakalt ja aupakkisult, kui inspektori wõõra herra saatel sisseastuawat nägivad.

Hellmann pööras end oma saatja poole:

„Mulle näitab, herra Pinkerton, et meil siin jälle ühe uue ohwriga tegemist on!“ —

Pinkertoni nime juures tõstis wahtmeister imestanult pääd ja ka teised ametnikud olid nähtawasti pingul. Kuulsa politseiniku nimi oli neil hästi teada, sest alles sama päewa hommikul oli ajalehtedes kirjeldus tema juhuslikult Keisrikeldris Berliinis. Hellmann pakkus Pinkertonile tooli ja wõttis ka ise wahtmeistri juures aset. Üks politisist teatas:

— „Ma selle tüdrukut kallale on tungitud! Kordus jällegi wana lugu!“

— „Kus kohal see on sündinud?“

— „Ühes kitsas käigus, kuhu kaubaputka wahel mida hari-likult läbiläiguks ei tarwitada!“

— „Nüüd jutustage mulle, preili, kuidas see juhtus!“ ütles inspektor. „Magu ma protokollist näen on Teie nimi Marie Weise, eks?“ —

Koor tüdruk jaatas.

— „Sah, ma olin ühe sõbrannaga laadal; sõbranna kaotas rahvamurcus käest ja hakkasin teda taga otsima. Ma sattusin kätte teise nulisfasse ja et endisesse nulisfasse tagasi jõuda, tahtsin ma tahe poe wahelt, kus ainult kitsas käik oli läbilipata. Räägus oli hämara wõitu ja ma tahtsin ruttu läbi jooksta, aga waewalt jõudsin kestele kui ma tagant koleda hoobi pähe sain. Kõrwades kõiies ja helises midagi ja siis kaotasin mõistuse ja kukusin maha. Kui ma ärkasin, näis elu endist wiisi edasi kihawat; kalalekippumist ei olnud keegi tähelepannud. Wu pää walutas kolelasti ja ma pidin esiteks järele mõilema, kus ma oieti olen.

Siis tuli mulle aga „Aastalaada Tiiger“ meele; koleda ehmatusega kargasin üles ja tormasin rahwahulga sekka. Nüüd märkasin ka, et minu läekott ühes rahatotiga ja kulduur ketiga kadunud olid. Oma kahwatanud näo, poriste riiete ja jafitud jultstega äratasin ma kohe tähelepanu. Wind piirati igalt poolt ja küwati küsimustega üle; minu äritus aga oli niiwõrd suur, et ma ainult nuuksuda sain. Ja siis tuli üks linnawaht; see märkas kohe mis juhtunud ja tõi mind siia! —

Mat Pinferton astus nüüd juure.

— „Wastate mõne minu küsimuse pääle, preili,“ ütles ta wiisakalt. „Teie ei näinud siis sugugi seda isikut, kes Teid maha löi?“

— „Ei, mu mõistus kadus ju päris filmapiltkest pärast lööti.“

— „Kas Teie ei kuulnud enne seda mõnda kahinat?“

— „Ei!“ —

— „Aga kas Teie aimate, mis suguse riistaga Teile hoop anti?“

— „See pidi üks wäga kõwa asi olema!“

— „Subage, et ma seda kohta waatan, kuhu Teie hoobi saite. Wõimalik et ma jundan äraarwata, mis sugune riist see oli!“ —

Tüdruk wõttis kübara maha ja näitas paistetanud ja weriwalast kohta meelekohal, kuhu hoop oli sattunud. Weidite aega silmitses Pinferton haawa ja ütles siis:

„Ma aiman, et hoop on antud päris harilikku, rauast löögi-rõngaga. Aga see inimene kes löi pidi kole suure teha jõuga olema, nagu haaw näitab. Päälegi näitab see mees kannis häda-

õhtul olewat, sest talle on wist ükskõik kas ta oma ohwri surmiks
 1886, wõi ei! Kuid üks jäärane hoop, nagu fiin, wähe õnnetumalt
 trehwab, siis on surm filmapilkne!" —

Noor tüdruk ehmatas ja ohkas.

— „Sumalale tänu," ütles ta. „Mii wõin ma rõõmus olla,
 et weel niigi pääsin, olgugi et ma raha ja uuri kaotust pean
 kandma — ma ei ole mitte nii rikas, nagu Teie wahest arwate!" —

Ta hakas tasakesi oma ette nutma, aga Nat Pinkerton ütles
 talle õlale koputades troostiwalt:

— „Sulguft, mu preili! Soodetawasti läheb mul korda
 asju tagasi saada! Ma tõotan, et ma kõik saan tegema, et Teie
 ja teised oma waranduse tagasi saaksid! Ja nüüd palun ma Teid,
 mind õnnetuse kohale wiia" —

Pinkerton tahtis just tüdrukuga ära minna, kui kaks sisse-
 astujat isikut ta tähelepanemist ärataksid. Need olid linnawahi ja
 üks nuttew naine. Wiimasel olid kannis korrakikud, aga metsikud
 näojooned; odawast riidest undruk ja bluus olid liwendawat wärwi.
 Paremas õlas olewast haawast jooksis ikka weel weri, mis pea
 terve käikse oli läbiletanud.

— „Mis on siis juhtunud?" küsis imestanud inspektor.

— „Rälega üks kallaletungimine! Selle naise pääle on
 lastud!" teatas politisist.

— „Sa kelm on ärapääsnud?"

— „Kahjuks!" —

Üks linnawahi poolt selleks ettevalmistatud sanitar astus
 ukse büroosse, et naise haawa kinnisiduda. Hellmann rääkis j e
 aeg politseiniikuga:

— „Kuidas see kõik on juhtunud?" —

Politisist seletas:

— „Ma käisin all kuendas uulitsas; just kui ma putkast,
 kus karwainimest Williami näidatasse, mööda läksin, kuuldus putka
 taga pauk, kõwa karjatus ja sellele järgnewad hädalõused. Ma
 kargasin tohe telgi taha ja nägin siis seda naist; ta seisis sama
 putka juure kuuluwa suure wankri trepil ja hädaldas kõwasti.
 Ta hoidis oma paremat õlga kinni ja ma nägin, et teda oli treh-
 watud. Minu küsimise pääle, mis on juhtunud hulus ta ainult

Asjata sundisid teda aga ma ei saanud ühtki sõna. Ja nüüd tormas ka karvainimene William, toledasti äritatuna telgi tagaauaustest wälja ja kisendas:

— „Kuradi pihta, mis on juhtunud?!“ —

Esiteks ehmatas ta kangesti, nähes et naine werine ja küsis: Jumala pärast ta pihta on lastud?!

Nüüd karjus ka naine: Jaa, minu pääle on lastud! Wilets on ärapõgenenud! — Midagi rohkem ma temast kuuldawale ei saanud ja sellepärast tõin teda ülekuulamiseks siia!

— „Ta ei tahtnud wist häämeelega tulla?“ segas Pinkerton wahele.

— „Seda küll; ta ütles, et tal meelega ei tulla ühes minuga politseisse minna; ta pidada telgi juures olema. Kui ma aga oma nõudmise juure jäin, andis ka karvainimene talle nõu ühes tulla. Ta oli ise kole wihane ja sõimas alatasta naist! Siis tulime ära siia!“ —

Etat Pinkertoni näis asi kangesti huwitawat. Inspektor märkas seda ja küsis:

— „Herra Pinkerton kas arwate, et ka see uus kallalekipumine Tiigri arwesse tuleb panna?!“ —

Salapolitsei tegi kaunis kinnise näo.

— „Wõimalik see ju on, aga siiski on wähe andmeid olemas selle oletuse kasuks. Kelm ei soowi wist mitte ühest lihtsalt löötrõngalt pistoli pääle üle minna, sest wiimasega oletas tal rahwariikial platsil wõimara talitada!“

— „Kindlasti on see wist nii; meil on siin hoopis teise isikuga tegemist, kurjategijaga, kellel „Tiigri“ midagi ühist pole! Ma arwan siin, on mingi wande asi ees!“

— „Si wõi weel otsustada, herra inspektor! Aga lubage, et ma selle naise ülekuulamise oma pääle wõtan?!“

— „Wäga häa, ma saan ise teatawad seletused andma!“ wastas inspektor.

Selle wahel sees oli naise haaw häda pärast kinniseotud. Naise punane nägu oli wähe kahwatanud ja ta silmad pöörtesid rahutult siia-sinna. Salapolitseinik wõttis just naise vastu istet ja talle kindlasti otsawahtides, algas ülekuulamine; ülekuulatawale oli see nähtawasti piinlik, sest ta pööras alatasta pääd kõrwale, et mitte politseiniku trehwata.

— „Kudas Teie nimi on?“ — alati ülekuulamisist.

— „Mary William!“

— „Kas see karwane inimene on Teie mees?!“

— „Ei, see on wend!“

— „Kas Teie juba kauemat aega temaga laatadel ümber reisite?“—

— „Juba wiis aastat,“ wastas naine ja lisas äritatult juure: „aga miks pärast küsite Teie seda kõike? See ei lähe Teile ju midagi korda! Teil on minult ainult selle kallalekippumise asjus üfsikasjalisi teateid tarwis, kõik muu on Teile ükskõik!“ —

— „Teie effite,“ oli politseiniku külm wastus. „Salapolitifik tarwitseb alati nähtawasti kõrwalisi asju teada, et kuritöö jälgile saada. Mii palun siis Teid kõikide minu küsimuste pääle wastata, ehk muidu olen sunnitud Teiega karmimalt ümber käima!“ —

Naine largas üles.

— „See on ometi liig!“ hüüdis ta lihtwitselt. „Teie käite minuga ju nagu kurjategijaga ümber, kuna ma ometi ühe kuritöö ohwer olen!“ —

— „Jääge aga rahulikult paigale!“ rääkis Pinkerton kindla häälega, mis niipalju mõjus, et naine lohe endisele kohale istus, olgugi wihaste pilkudega politifik riimates. Inspektor ja teised kaasolijad ei olnud mitte wähe imestanud niisuguse kalgi ülekuulamise üle. Nad ei suutnud omale selgets teha, miks pärast käis Pinkerton heawatuga nii ümber. Pinkerton tegi aga, nagu ei märtaks ta midagi ja jatkas:

— „Küüd jutustage mulle päris tõtt, kuidas see kallalekippumine õieti oli!“ —

Naine kahtles esiteks. See wiis, kuidas Pinkerton temaga rääkis, näis talle tõlbmatu olevat. Ta hakkas siiski jutustama.

— „Meie olime ainult wennaga kahetesi näitetelgis; k. dagi waatajat ei olnud ja ma lahkusin omalt kohalt. Kasja juurest, et wantri juure, telgist wäljaminna ja wõlkeiba walmistada. Ma ütlesin wemmale, et lohe tulen, lahkusin telgist ja olin just wantri astmelaul. Samal silmapilgul, kui ust lahti teha tahsin, käis minu taga pauk ja ma tundsin pistawat walu paremas õlas. Ma wõpatasin, tõsisin kõwa liha ja kui ma ümber pöörasin, nägin kuidas üks must wari telkide taha ära kadus!“

— „Teid tabas siis laeng just sel ajal, kui uft lahti tahisite teha?“ —

— „Jah!“

— „See pole tõsi!“ tähendas Pinkerton külmalt ja kindlalt.

— „Arwate wist, et Teie waletan?“ —

— „Jah Teie waletate! Pole mitte tõsi, et Teie uft awada tahisite!“ —

Müüd läks Mary William kui arust ära, ta tampis jalgadega pigistatä käd rufitasse ja ütendas:

„Müüd on asi päris täest ära! Mina jutustan Teie töeliku asjaolu, Teie ei usu mind; mis pean ma weel üttema?! Ma ei anna Teie mitte ainustki wastust enam, kui Teie ikka niiviisi kahtlete!“ —

Beenife naeratus mängis Pinkertoni huultel.

— „Kui asi nii on, kuidas Teie räägite, siis peab see üks iseäralik laeng olnud olema! Ma seletan Teie koke, mikspärast Teie sõnu waleks pean! Kui Teil haawa kinniseoti, nägin ma selgesti, et kuul eestpoolt on sissetunginud, sama wõib ka sanitar kinnitada, kes weel siin on. Kui Teie aga uft lahti oleksite teinud oleks kuul Teid ometi tagant pidanud trehwama, see on ju nii selge, et sest wäike lapski aru saab!“ —

Imestuse hüüded tulid kuuldawale ja ka sanitar kinnitas Pinkertoni tõendust. Mary William oli weel enam ära kahwatanud ja hüüdis:

— „Jah see wõib olla, wõib wäga wõimalik olla, et ma end enne ukse lahtitegemist weel kord ümberpöörasin, meeles pole mul seda mitte!“

— „See on iseäralik!“ tähendas kuniwalt Pinkerton. „Teie olete end wist mõne kahina pääle ümber pööranud! See peaks Teil tiiski meeles olema!“ —

Haawatul ei olnud nähtawasti kõige mõnusam tunne nii lange ülekuulamise juures. Ta ei teadnud mis wastata ja ütles ainult:

— „Ma ei tea tõesti, kuidas see juhtus. Mu pää on täiesti segi jätke mind rahule!“

Pinkerton tõusis üles. Tema karmus oli täiesti kadunud, kui ta sõbralikult ütles:

— „Et Teie niisuguse koleda juhtumise järele segane olete, sest saan ma aru! Nüüd aga minge sanitaarstatiooni, laske haava korralikult kinni siduda ja kuul wäljawõtta. Looban, et mul lorda lähed seda nurjatut wastust anda sundida, kes Teie pääle lasi!“ —

Mary William ohkas kergendatult. Oli näha, et ta rõõmustas niihästi ülekulutamise lõpu kui ka Pinkertoni wiimaste lahete sõnade üle. Ta lahkus ühes sanitariga büroost. Inspektor pööras nüüd Pinkertoni poole:

— „Mis arwate sellest iseäralikust paugust?“ —

— „Wõib mitmesuguseid otsusi teha. Üks on aga tõenäolik, et selle isiku kallale mitte ei ole taheind kippuda, waid et siin mingi muu põhjus olemas on! Seda põhjust tahan ma teada saada!“ wastas Pinkerton.

— „Sah, aga —“

— „Lubage, et ma sellest esialgu weel waitin,“ wastas salapolitsist. „Teie teate ju kui kergesti inimene wõib eksida! — Tulge, mu preili! Meie lähme Teie õnnetuse pa'gale!“ —

Nat Pinkerton jättis wiisakalt jumalaga ja lahkus ühes preili Weisega, kes kõik see aeg tummana päält waatajana oli olnud büroost.

Ametnikud waatasid neile waitides järele. Terwe see Pinkertoni ülesastumine näis neile suureks mõistatusjeks olewat. —

3. päätükk.

Saladusline elamisewanker.

Tung laadaplatsil oli endine, kui Pinkerton preili Weisega õnnetuse kohale jõudsid.

Nad tungisid ühe loomanäituse ees olemast rahwamurrust läbi ja astusid wahetäiku, mis oli ühe laskeputka ja loomanäituse telgi wahel. Käigus oli tõesti päris pime; nii siis paras koht kallalekippumiseks.

Pinkerton wõttis heledatulelise elektri lambi, walgustas oma eite ja astus sisse. Kuna ta ise tolli tollilt maad järele

uuris, pidi preili temale seletama, mis suguses sihis ta läbi läinud ja umbes kus kohal hoobi saanud.

Kui nad sinna kohta jõudsid, märkas Pinkerton telgi seinariides lõhet, mis arvatavasti noaga oli tehtud. Ta tõmbas prao vähe laiemale ja nägi nüüd, et just selle koha pääle seespool tähjad kastid riita laotud olid.

— „Vaadake preili, ma võin sihla vedada, et kurjategija end nende kastide taha ära peitis, kus teda ka seeft poolt ei nähtud. Ta on selle prao sisse lõiganud, säält läbi pugunud ja oma ohwert oodanud, nagu ämblik kärbest!“ —

Hoolikasti otsis Pinkerton mõnda jalajälge, aga asjata. Kui ta ka läbi telgiriide loomanäituste pugus ei leidnud ta ifka midagi. Ta ei vihastanud aga selle üle sugugi, vaid ümises aga oma ette:

— „Mul on weel üks teine tee ja seda mööda saan ma tingimata minema! Teie mu preili võite nüüd kodu minna, oma adressi jätsite ju politseisse ja ma soovin südamest, et Teie oma waranduse tagasi saaksite!“

Noor tüdruk tänas ja lahkus, kuna Pinkerton uuesti cahwa selle läts.

Nüüd otsis ta seda telki, kus end karwainimene William kolmepennilise sisseminetu maksu eest publikumile näitas. Kana ei pruukinud ta otsida, sest Williami telk oli kolmas siit.

Saawatud Mary William ei olnud weel kassa juure ilmunud. Ari näis räbalasti minemat, sest inimestel ei olnud suurt huwi selle karwase elusa vastu. Nad woolasid mööda, ilma seisatamata. Pinkerton loakis telgi ees edasi tagasi, kuni ta korraga rahwamurrus Mary Williami nägi, kes nüüd kätt laelas kandis. Kohe kadus salapolitseinik ühe kõrwalkäiku ja ligines karwainimese telgile tagant poolt. Targa seinast waatas ta ühe pistise prao läbi sisse. Waateputka sijemus oli õige lihtne. Terwe rea jämedalt tehtud puupinkide ees leidus kattunud eesriidega ümbritsetud kõrgem koht (poodium) mille pääl William ennast publikumile näitas. —

Witte kana ei tarwitsenud nuuskur oodata; warsti pistis Mary William oma pää uulitsa poolseft sissekäigust sisse ja hüüdis mahajurutud häälega:

— „Eduard — kas oled jään?“ —

Kohe tõusis eesriie wähekesi ja nähtawale tuli pää, mida suuremini ühe ahwi, kui inimese omaks wõis pidada.

Pää, kael, otsaesine ja põsed olid tihedate pruunide karwadega kaetud, kust silmad kui hõõguwad kuulid wälja paistsid. See iseloomulik mees oli nähtawasti väga äritatud, nagu hääle järele wõis otsustada, kui ta küsis :

— „Kas oled jälle tagasi, Mary? Kuidas lood on ?!“

— „Kõik on hästi!“ kõlas wastus. „Sa wõid päris au-
reta olla. Täna õhku seletan sulle lähemalt; aga nüüd ole wait, seintel on kõrwad!“ —

Mary pää kadus; karwane mees aga mõnises oma ette :

— „Dra. et weel nii läts, muudu oleks sulle tere hommikut olnud ju ettewaatamatuse eest!“ —

Nat Pinkerton silmitses teatawast laugusest karwamehe telgi juure kuulawat elamise wanfert. Tükk aega seisis ta mõtetes nii. Ta mõttles selle laengu üle mis Mary Williamsi pääle oli saadetud. Wiimase ülespidamisest oli ta aru saanud, et see waletas, kui ütles just sel filmapilgul kuuli saanud olewat, kui ukse awas. Kui aga nüüd selle naise pääle üleüldse pole lastud, kust siis see haaw jaadud ?

Kui tema pääle tõesti oleks lastud, siis nagu Pinkerton tema karakterist järeldas, oleks ta tingimata politseisse jooksnud, et oma kallaletungijat wastutusele lasta wõtta. Nüüd aga ütles sellele naisele mõne minuti eest karwainimene, et ta ettewaatamatu on olnud. Kuidas seda kõik seletada ?

Pinkerton lõi omale otša ette ja pomises ainult ühe sõna ;

— „Sjelashtjad!“ —

Ja see aimdus näis tõele väga lähedal olewat. Karwane poiss oli oma elamiswantri ustele ja aknatele iselashtjad nähtawasti klesjäänud, et oma warandust lutsumata külastiste eest hoida. Seega wõis ka seletata, miks ta ise nii äritatud olanud ja naisele ettewaatamatust süüls pannud.

Samati oli arusaada, et Mary, olgugi et sisesesäadet tundis, ei ettewaatamatalt awades kuuli kerre sai. Senini läks siis see arutus hästi ja lõpuks ei wõidud ju karwamehele seda süüls pan-
na, et ta oma wara sedawisi kaitseb. Inelik oli ainult, et ta

seba tegi, sest laatasid mööda ümberreisijad ei kanna ometi niisuguseid väärtasju kaajas, mida nii walwama peab.

Rõige kahtlasem näitus aga see, et Mary ja ta karwane teinepool wõi wend asja kallalekippumisega äraseletada katsusid. Oleski asi täiesti süüta olnud, ei oleski teda ju tarwisetud talata. Mis suguseid saladusi wõis wanter sisaldada, mis niiviisi wäljastpoolt kindlustatud oli? Selle taga peitus midagi ja Pinkerton katsus loogiliselt mõteldes de-wenna wahelist suhet „Aastalaada Tiigri“ ühte siduda. Oli karwane kunde tõesti kurjategija, kes oma saagi wantrise warjuse kogus, siis olid need iselastjad arusaadawad.

Pinkerton mõtles ka noore tüdrukü tõenduse pääle, nagu oleski rõõwimise juures suur karwane koer olnud. Ta ei olnud seba siis mitte u-kunud ja oletanud, et kurjategija wist omale koera sarnase maske ette on pannud.

Koh. see karwane pois ei oleski mingit maske tarwitunud. Tema nägu oleski ühele poolmeelewärsueta isikule lugekki koera sarnasena wõinud näituda.

Kui kaugele oli siis Pinkerton oma mõtetega jõudnud. Mis seni kahwatu aindus oli olnud, muutus nüüd selgels kokupildiks ja Pinkerton otsustas oma uurimisi ses sibilis jätkata. Rõige enne tahtis ta saladusi ste iselastjate kohta selgusele jõuda.

Wangerte wahel lamasiid siin ja sääl lawad ja latid. Pinkerton haaros ühe lati. lasi ennast kõhuli wantri lähioale maha, et mitte mõnest iselastjast irehwatud saada ja hakkas ettewaatlikult ühte wantri küljeakent sissejuruma. Esiteks jäi aken liikumataks; siis aga andis raam natute järele ja samal ajal käisid üksteise järele kats järsku pauku.

Pinkerton hüppas kiiresti üles, wistas lati hunkusse tagasi ja jookkis ühe eemal seiswa tihjade lastide wirna taha. Waewalt oli ta aga oma peidupaika jõudnud, kui ka juba karwane William koledesti äritatuna näitetegist wälja tormas. Ta jookkis korra ümber wantri, awas siis ukse ja hakkas silemüst järele waatama.

Lõpuks tuli ta jälle wälja ja tunnistas teraselt ümbrust. Kui ta aga midagi kahtlast ei märganud, rahustas ta nähtawasti ja läks telli tagasi.

Ka Pinkerton lahkus oma kohalt. Tal oli nüüd plaan walmis. Kõhe läks ta wõdrastemaija, kuhu ta waljalist oma asjad tuua oli lastunud.

Umber poole tunni pärast lahkus ta hotellist tagantse laudu. Muuskurid oli aga nüüd täiesti ühe wiletsa hulguise wälimus. Rehakattels oli tal porine ja räbalates ülikond, pääs tulipunane parukas, nagu sama punane ja waade segane. Kohe läks ta laadoplatsile, mis siin õige lähedal. Ta oli omale meelega niisuguse wõõrasemaja wäljawalinnud mis võimalikult kuritöö koha lähedal oleks.

Kuna nüüd kell juba üksteist oli hakkas rahwatung laadal wähenema. Inimesed katsusid et kodu said ja ainult mõni õhulguus jäi järele.

Meie „hulguus“ läks esite mõnedest pääuulitsatest läbi kuni wiimaks ühte waheläiku kadus, kust ta end karwase Williami telgi ligi nihutas.

Päralt jõudes heitis ta kõhuli ja roomas nagu madu wantri juure. Ettewaatlikult kobas ta oma ees maa pinda, et mitte mõnest siia wahest ülesjätend iselastjast trehwanud saada. Ta jõudis õnnelikult kuni wantri alla. Siin katkus ta, kas mõni wantri põhilaudadest mitte lahti ei ole, aga asjata. Ta leidis aga ühe wäikese praod. Sinna surus ta wäikese kaasatoodud raud kangitese fiske ja hakkas ettewaatlikult kangutama.

Tema töö oli wõrsi tagajärge, sest et naelad laudades juba tublisti roostetanud olid ja järele andsid. Nii sai ta mõned lauad erst ära kangutada ja ronis lõpuks wantrisse.

Ühe sekundi wäitujel walgustas ta lambiga sijemust. Wantri sijemus oli õige lihtne: ühel pool olid kaks litjast kottupandawat woodit üksteise pääle wisatud, siin-jääle teidus wäikesti kapilesti, kõhwril ja majariistu, üna ühes nurgas suur riidekimp oli.

Nüüd oli kõigepäält tarwis lapid ja kõhwril awada ja läbi ossida. Winterton teadis wäga hästi, kui kardetaw tema ülesanne oli, sellepärast oli ta end kõige wastu ettewalmistanud, nii et ta põrmugi ei ehmatanud, kui torraga lutt utjel lõkjatas ja karwa inimene suur petrooliimi lamp käes, fiske astus.

„Hulguus“ istus rahulikult ühe kõhwril pääl ja hoidis fiske-tulejale revolwri külmalt naeratades wastu.

William aga oli nii ehmatanud, et ta taqurpidi waarus ja peaaegu oleks lambi maha pillanud.

— „Mis see on? Mis — kuidas pääsite siia fiske?“ pomises ta kattelijelt.

„Gulguš“ naeris ainult, astus sissetulejale päris juure ja teda täiesti sisse tõmmates, pani ukse tagant järele finni.

— „Sa wist mind ei mõistnud oodatagi!“ ütles Pinkerton ingliskeelse. — „Mina aga kuulsin et Sa olla ameeriklane ja tahtsin sulle üks wiiit teha“ —

William ei suutnud end ikka weel koguda ja ütles ohates ähe lasti pääle maha istudes:

— „Kuidas pääsid Sa aga sisse?“

— „Kuradi wiletsal wiisil!“ oli punapää wastus. — „Sina oled kõik oma aknad sääraste isesuguste lõhkeubadega kindlustanud; sest sain ma ju õhtupoolikul aimu, kui sisse kippusin ja näkk wõtsin ma nõuks alt läbi pugeda!“ —

Karwane mees oli ikka weel, kui arust ära. Ta jõllitas liitsa prao pääle pörandas ja mõmises:

— „Sa oled ja päris laadan ise! Mis sulle õige meele on tulnud? Mis Sa siit tahad, mis otsid?“ —

Pinkerton hoidis ikka rewolwert käes ja ta ütles:

— „Kõigepäält, ma palun sind mitte nii meeskult ümber wahtida; wäljapääweteed sa juba ei leia ja enne kui sa wahest mõne oma kuulsatest iselastjatest minu pääle laad lahti põmmutada, oled sa juba surmukeha! Sa wõid mind täiesti ualwada, sest üks kaaren ei noki teisel ilmaski filmi wälja!“ —

Nüüd kogus karwane poisj end wähe ja käega liigutust tehes ütles ta:

— „Ole mureta, ma ei mõtle mitte end sinu wastu kaitseda! Pane oma tuliraud ära ja räägi siis, mis sulle waja on?“

— „Kaha!“ wastas Pinkerton lühidalt.

Nüüd hüppas William püsti.

— „Mis sa õieti arwad? Sa oled minu juure sisse murdunud ja kui ma appi hüüan saad sa arreteeritud, jellepääle waatanata, kas minu maha lased wõi ei!“ —

— „Noh appi ei hüüa sa ometi!“ wastas Pinkerton; „see oleks ometi häbi ja teotus, kui sa oma seltsimeest ja sõpra ära annaks!“

— „Seltsimees ja sõber?“ hüüdis William põlgawalt. „Wat' sina oled mulle weel õige paras, säärane wilets kalls!“ —

— „Arwad, et sa ise parem oled?“ oli vastus. „Arwad, et ma find läbi ei näe!“ —

— „Kuidas wõid sa niisugust lora ajada; sa ei suuda minu kohta ju minnit tõendust ega süüdistust muu!“ —

Pinkerton koputas Williami õla pääle.

— „Muudugi!“ vastas tema. „Aga sina omalt poolt ei suuda mulle tõendada, miks üks waene näitetelgi omanik, kes oma laasinimeste armuande krossidest elab, oma elukohta nii kõvasti ära kindlustab, kui tal sääl midagi iheäralist sees ei ole!“

Ma soowiks teada, mis nendes lastides ja kohwites lasub! Säääl on wist kannis kenad warandused warjul ja et sa neid mitte oma karwale sihverplaadiga pole teeninud, selle eest wõin ma läe tulle pista!“ —

Karwane langes nähtawasti kokku, kui Pinkerton niuwisti rääkides, lastide ja kohwite pääle lähendas.

— „Sa kujutad kõik omale ainult ette. Lastides pole midagi sääduse wastast!“ —

Nüüd awanes jälle üks ja Mary astus sisse.

Ta oli alguses sama ehmatanud ja keeletu, kui ta wend ennist. Pinkerton wõttis jälle rewolwri ja rääkis sõbralikult:

— „Nstuge aga lähemale, mu prona ja pange üks oma järel ilufasti kinni! Urge asja'a küsige; see gentelman siin, Teie mees, wõi mis ta on, saab Teile pärast isegi seletama!“ —

Laskestiista ähwardaw awaus wõttis Marylt iga wastupanetu himu; samati oli ka hulguse pilt säärane, mis nalja ei olets mõistnud.

Nii astus siis temagi wantrisse, pani ufje oma järel kinni ja istus wenna kõrwale lasti pääle.

— „Noh, ja nüüd hakkame jagama!“ hüüdis punapää. „Kõhe awage lastid ja kirstud ja näidake mis sääl sees on. Mis mulle meeldib, wõtan ära!“ —

Widlemad sunnitawad wahutasid wiha pärast.

— „Kuidas sa julged meile säärast nõudmist ette panna. Oma wara ei pruugi meie kellegagi jagada!“

— „Bidage!“ müristas Pinkerton. „Teie kuulete filmapilt sõna, wõi arwate et mull mõni asi on säärast karwast ahwi ühes tema parema poolega maha kõmmutada!“ —

Kemolwri laskis kullasid turjakuulutatavalt ja mõlemad sunnitud hakasid läsku täitma.

Binkerton pidas neid terawalt filmas, sest ta nägi, kui wastu meelt nad töö kallale asusid; nendest wõis kergesti mõnda üllatust oodata.

Ja see üllatus tuli rutem, kui seda salapolitseinik oli oodanud. Mary wirutas nimelt jalaga fasti, kus pääl petrooleumi lamp seisis, ümber. Mat Binkerton kargas kohe juure, ei suutnud aga lambi kukkumist talistada.

Langemise ajal käis kole plahwatus: lamp oli selle asemel et kustuda, lõhkenud. Terwe wantri sisemus läks põlema, sest wana kuiv puu wõttis filmapikiliselt tuld.

Binkerton oli esimene kes wantrist ühe hüppega kadus, talle järgnesid Mary ja William. Wäljas kuuldusid ta juba hädakuuded, inimesed ruttasid juure ja mõne minuti pärast oli ta laada platsil asuw tulekaiuse komando kohal.

Põlewale wantrite rakendati hõbused ette ja kihutati kaga siis tuhatnelja tellide reast, kus ta kergesti tuld oleks wõinud laiali laotada, eemale.

Binkerton hoidis ennast eemal, et mitte Williamist nähtud saada, sest sellel oleks nüüd kergesti meeletunud punapäist „hulgust“ arreerida lasta.

Binkerton oleks seda muidugi wõinud rahulikult lasta sündida, aga ta pidas paremaks, mitte asjata tähelepanu juba nii kui nii ärewil rahwa hulgas äratada.

Tuti häwitas wantri warsti kuni raude aluswärgini Samati põlesid ta lastid ja firstud ühes oma sisemusega ära. Wõis Mary ja Williami nägudelt näha, kui raskena neile see laotus tundus. Nad pidasid end ülimalt kui hullumeelsed, kuna ümberolijad Williami kohta pilkawaid märkusi tegid, kes ta tõesti oma ahwi näoga päris loomiline wälja nägi.

Nüüd oli siis Williami süü selgestegemine rõõmitud asjade leidmise kaudu wõimatuks saanud, sest asjad olid ju kõik ärapõlenud ja tuhaft oleks warwalt midagi süüdistamiseks leidnud. Siin pidi siis üks teine tee leitama ja Binkertonil oli ka warsti uus plaan walmis.

Temale näitus päris kindel olemat, et William, nüüd kus ta waeheks põlenud, wõimalikult palju rõõwiniisi katus toime pan-na, et oma warandust endises suuruses tagasi saada.

Bankerton läädis sammud kohe politsei pääwahi poole. Nüüd oli tarwis selle eest hoolitjeda, et waras homme wõimalikult jul-gelt oma tööle asuks. —

Politsei inspektor oli parajasti büroosse tagasi jõudnud; ta tema oli tulekahjul olnud.

4. päätüft.

Tiiger lõpsus.

Politsei pääwahi ees kuuldus hüüe:

— „Mis Teie siin otsite?! Siinapill tehke minekut! Siit pole Teil midagi saada; wõi tahate ööd joolaputkas mööda jaata?! Käige minema! Warsch!“ —

— „Pole wiga, laske mind õmeti wähetese siia lokaali,“ lallutas purjus hääl; „ma pean herra Hellmanniga rääkima!“ —

— „Ei saa! Kui Teie kohe minekut ei tee, arreteerin Teid!“

— „Ah mis, mina tahan ainult sisse!“ —

Uks si awatud, Hellmann ja teised ametnikud nägid üht punapäist, häbemataalt hirwitawat hulgust, linnawahi saatel sisse waarawat.

— „Noo, mis see siis on? Kuidas Teie, häbemata sulid, julgete siia nii sisse tungida?!“ —

Boiss ei lastnud ennast aga sääraseft toonist sugugi ehma-tada, waid inspektorile naeratades tätt palludes, ütles ta rõõmsalt:

— „Ohtust herra Hellmann! Kuidas läheb?“

Nüüd läts Hellmann wihaseks. Tema pikal ameti ajal ei olnud ta sääraseft häbemataft näinud.

— „Boiss läheb puuri!“ hüüdis ta meestele. „Ma tahan talle näidata kuidas ennast ülewal pidama peab!“ —

Politseinikud tahtsid juba poissti kinni nabima hakata, kui see korraga naerma hakkas ja muutunud häälega ütles :

— „Tätte see ; ei maksa waewa ! Kas Teie mind tõesti ei tunne herra inspektor ?“ —

Inspektor ja ametnikud ajasid imestanult filmad pärani.

— „Pagana pihta ! Hääle järele olete Teie ju Nat Pinkerton !“

— „Sagatahes, herra inspektor ! See ma ta olen ! Ja mind rõõmustab wäga, et Teie lõpuks mind ometi ära tundsite !“

— „Aga Teie ära moonutus on tõesti imestuse wääriline !“ arwas Hillmann. „Teid wõib ju päris põliselt wangi-maja ko-danikuts pidada. Ükski inimene ei tunne Teid nii ära ! — Aga kas olete midagi forda saatnud ?“

— „Senini wähe, aga ma usun, ma olen kõige paremal teel !“ wastas Pinkerton „Ja nüüd tuln siia, et Teilt midagi paluda !“

— „Koh rääkige !“ wastas inspektor Pinkertonile wiisakalt istet pakkudes.

— „Ma palun järgmist kuulutust üles kirjutada ja selle eest hoolt wanda, et ta homme kõigis siinsetes päewalehes ilmuks !“

Inspektor awaldas nõus olekut, wõttis paberi ja sulle ja Pinkerton dikteeris :

„Hamburgi laada tiiger kinni püütud !

Politseil on nüüd suure waewaga kordaläänud kuulust „Tiigert“, kes juba hulk aega oma musta äri on ajanud karuselipoisi Steineri isikus kinni püüda. Poiss salgab küll weel, aga süüdistused tema winstu on nii rasked, et siin waewalt kahelda wõib. Nüüd wõib rahwas jälle kergemalt hingata ja platsi wahimine on täiesti lõpetatud. Nüüd wõib ometi wiimaks end laadal julgena kurjategija eest tunda. Kurjategija on kohe eeluurimis wangimajja paigutatud.“

Inspektor lõpetas kirjutamise ja waatas imestanult üles.

— „Pean ma selle tõesti lehtedesse saatma, mister Pinkerton?“ küsis ta.

— „Ja muidugi! See on lõks, kuhu kelm homme tingimata sisse jookseb!“ oli vastus.

— „Hää küll! Ma hoolitsen selle eest et ta lehtedes homme ilmub. Ja loodetavasti võime kunded homme siin terwitata!“

— „Olen selles kindel!“ kõlas Pinkertoni lihtne vastus.

Inspektor tegi kohe teatawad korraldused ja ütles siis:

— „Aga Teie olite ju ka tulekahjul! Eks? Ara põlenud waranduse omanik on see, kelle õe pääle eila on lastud. Mulle näitab, et siin kindlasti ühe wande asjaga tegemist on. Neil inimestel on wist üks waenlane, kes nende warandust häwitata katsub!“

— „See on võimalik! Olen seda meest korra näinud ja mulle näitab ta sama wähe sümpaatlik olemat, kui ta õde. Mind imestab, herra inspektor, aga see, et Teie senini weel oisa pääle ei ole tulnud, kuidas selle eilse pauguga lugu on!“ —

Inspektor raputas pääd:

— „Ma pean tunnistama, asi on mulle weel kaunis segane!“

— „Noh, kui ma ei effi, olite ka Teie tulekahjul!“ rääkis nunnstur. „Kas Teie ei kuulnud siis mitte paukusi?“

— „Seda küll! Omanik seletas mulle, et tal wantris mõned lõhlepadrunid olnud!“ —

— „See William on aga rumal! Ta oleks Teile wõinud julgesti öelda, et tema wantris, akende ja uste juure iselastjad ülesjäetud olid!“ —

Hellman oli imestanud.

— „Ah nii?“ wenitas ta. „Arusaamatu, miks ta seda mulle ei öelnud! Eääl taga ongi ehk midagi peidus!“ —

— „Ja, tõesti on sääl midagi! Pean ma Teile üttelema, mis nimelt?“

— „Palun!“ —

Ametnik oli kolebasti hurvitet sellest, mis ta nüüd kuulma pidi.

— „Noh siis!“ ütles Pinkerton tõsiselt. „Ma pean aga enne Teid, samuti ka teisi siin olevaid herrasid tungivalt paluma, sellest kõigest esialgu waitida. Ühildalt öeldud: karwane William ja „Tiiger“ on üks ja sama isik!“ —

Särgues sügaw waitus. Asi oli nii üllatav, et seda esite keegi uskuda ei tahtnud. Lõpuks pidid kõik ometi uskuma jääma: jaks jundis neid ilma kuulsa nuuskuri, Pinkertoni nimi.

— „Aga kas meie ei võiks teda siis juba täna õhtul arre-
teerida?“ küsis inspektor.

— „Seda mitte! Meil puuduvad tõendused tema süü kohta, nüüd kus ta wanter ära on põlenud!“ wastas Pinkerton.

— „Noh siis tahate Teie teda homme kohe teo päält tabada?“

— „Ja muidugi. Tema saab nüüd igate pidi katsuma oma lastust nute rõõwimistega tasa teha. Kui ta ka weel homme ajalehest võib, et platsi enam ei wahita, siis saab tema seda kasulikku tingimist tarvitama ja karmesti omale tööle asuma!“ —

— „Ah nii! Meie peame siis homme platsi weel kõwemini wahtima, samuti ka karwainimese telgi ja teda ennast, kui ta omale muusale tööle läheb!“ —

— „Ei!“ ütles Pinkerton. „Nii ei tee meie mitte! Platsi wahrimise lõpetame täiesti ja ka Williami telgi wahimine jäägu minu hooleks!“

— „Mute Teie siis tõesti seda poissi üksinda linnipäüda wõiwat?“ —

Pinkerton fortsutas kulmu.

— „See küsimus on natuke ülearune!“ ütles tema. „Ma oleksin tõesti üks wilets nuuskur, kui ma sellega mitte toime ei saaks! Teie teate ometi hull lofsasid rikuwad pudru ära! See pois on pääle selle õige kawal: wähem kui asi wõib teda ette-
waatilikult teha. Sellepärast laske mul üksi muna. Ma luban Teie, et ma t'aga homme õhtu siin olen! Kõige päält palun siis, homme mitte midagi ette wõtta, mis poissi ära hirmutaks.“

Särgmise päewa õhtul läts Pinkerton laudale. Laadaplatt ei wõhitud tõesti enam ja hommikul oli ajalehtedes sellekohane kuulutus olnud. Inimesi oli nüüd tõesti rohkem. Nähtawasti oli kuulutus rahustawalt mõjunud.

Nat Pinkerton kadus jälle Williami telgi taha, kus aga nüüd wanker puudus. William oli aga wiimase asemel hunitu lastisid muretsenud, nähtawasti seis otstarbeks, et sinna oma üle jäänud warentudest pakkida. See asjaolu oli nuuskurile väga kasulik. Krapsti oli ta ühe kasi juures, tõstis kaane üles ja ronis sisse. Ühe titja pilu wabalt pidas ta telgi tagaseina filmas.

Esipool woolas rahwamurd endiselt mööda; siin aga polnud inimese hinge.

Wõis umbes kella kümne aeg olla, kui telgiriie tasakesi liikus ja karwainimese pää nähawale tuli. William wabris esiteks hulk aega oma ümber ja kui ta kedagi ei näinud, hüppas ta wälja. Siis lippas ta kārata ja kumargil, kui rööwloom, läbi kasi rea. Waewalt oli ta tükk maad eemal, kui ta Pinkerton lastikaane awas ja wälja hüppas.

Ta hakkas kohe edasiminejat jälgima ja talitas siin õige osawalt. Ta oli ju küllalt kurjategijaid taga suuranud ja ostas end filmapill töölepanematoks teha, kui wiimane juhus ümberpööras. Ka William pööras end sagedasti ümber, ei märganud aga kunagi midagi elusat.

Ta hiilis, alati poode seinte warju hoides, kuni ühe laia hämara platsini, kus tellisid enam ei olnud. Siin küürutas ta ühe wantri warju ja ootas; korruga hüppas ta üles ja tormas edasi, lööma riista üles tõstes.

Üks teelt äraeksinud noortüdruk näis tema ohwer olewat. Weel enne, kui Pinkerton juure sai rutata, oli kelm tüdruku maha paisanud. Aga ta nüüd ei õnnestanud temale nähtawasti uimajets löömine, sest õnnetu tõstis tumedat häda ksa ja püüdis üles tõusta.

Nüüd tõmbas William pisa, terawa noa, et jeda tüdrukule rindu torgara. Aga nüüd oli ka ta tagaajaja juure jõudnud. Wiimasel filmapilgul rebis Nat Pinkerton kurjategija ohwri juurest ja lõi ta maha.

Nüüd tõmbas William pifa, terava noa, et seda tüdrukule riindu torgata. Aga nüüd oli ka ta tagaajaja juure jõudnud. Wimasel filmapilgul rebis Nat Pinkerton furjategija ohvri juurest ja lõi ta maha.

Tema ammu kuulus lööl oli trehvanud Boiss lamas
 fägawas minestuses ja järgmisel minutil ümbritsefid tema käewarsti
 juba raudahelad

Pinferton wiis kelmi ja äritusest kangesti nuuksuwa tüdrukulu
 pääwahti

Weel samal ööl arreteeriti ka Mary William, wenna kuri-
 tööde kaastadja.

Samburgi „Tiiger“ oli nüüd kahjutaks tehtud. Wähe aega
 pärast j-da mõisteti ta wiieksteistkümnets aastaks wangimaja, kuna
 ta öde seitsme aastaga pääsis. Nat Pinferton aga, oma asjaga
 Samburgis nii ruttu waluis soades, pööras juba lähema Ham-
 burg-Ameerika liini laewaga New-Yorki tagasi.

Röövitud kalliskivid.

Salap. Letoki juhtumine.

Miljonier Torntouri tütar Anna oli ülsinda kodus oma isa suures majas. Wanemad olid wõõrsil. Teener ja kutsar automobiili järele sõitnud, mis tee peal ärarikkus. Igawuses tahtis Anna juturaamatut mis juba algatud, edasi lugeda. Pimedasse magadis tupp astudes, kus juturaamat laua peal seisma pidi, haaras keegi temal suure jõuga kätest kinni. Kõigest jõust kaitses ta ennast, aga asjata, ta sai põrandale wisatud ja nüüd tundis tema miskit magusat uimastawat rohku nina ja suu pääl.

Hirmuga tundis Anna, et tal mõistus ikka rohkem kaob. Must loogu põlwitas tema kõrwal, wiibis weel mõni minut toas, siis awas ta ruttu ukse ja kadus. Tunni aja pärast ärkas Anna oma unest ülesse. Ohmatades pani ta tähele, et rahakapp lahti murtud ja kõik raha ja kalliskivid kadunud.

Kohale kutsutud Politsei inspektor Deksler kuulab teda üle, ilma mingisuguseid jälgi leidmata. Telefoni teel sai kuulus salapolitseinik Letok kohale kutsutud. Poole tunni pärast jõudis Letok kohale ja salapolitseiniku palwe peale seletas Anna kõiki läbielatud temale. See on hirmus lõpetas ta poolnutties, kuidas wõisid mina usustada ülsinda jääda niisuguses suures majas. Mr. Glancifil oli õigus mind hoiatada.

Aga kes on see niisugune Glancis küsis salapolitseinik.

Üks väga inteleigent herra, keda mina pargis trehwasin sel ajal kui auto pargis mootori wea tõttu seisma jäi. Mina olin sunnitud jalgiti kodu minema ja tema saatis mind meie maja ukteni.

„Kas Teie temale rääkisite, et üffinda kodu jääte?“

„Viidugi!“ ja tema hoatas mind weel selle eest ja arwas, et minul wäga wäärt kallistiwid on ja siis weel riskeerin üffinda kodu jääda. Aga mina naersin ta wälja.“

„Kas Teie minule ligemalt ei wõiks oma jutuajamisest temaga seletada.“

Anna waatas imestades Lefokile otja.

„Aga Sumal hoidku ärge arwate, et mina Mr. Glancifi tahtlusest, mitte sugugi.“

Nende sõnade juures ligines neile Doktor kes Annat arstis.

„Lubage mind Teie jutusse segada mister Lefok. Mina tunnen Mr. Glancifi hästi ja loen ta ühe ligematest sõbradest, see on tingimata üks tark aus inimene. Klubis kus ta liikmeks on ja mina alati wiibin on ta omale lugupidamise kõikide juures wõitnud. Teie wõite tema järele pärida ja igal kohal saate kõige parema wastuse.“

Lefok tahtis juba ära minna kui teener sisse astus ja hõbe kanditu pääl wäärdinud kirja wõdi. Kiri oli adresseeritud Annale, kes teda awas ja furnukahwatuks läks ja siis kirja salapolitseinikule edasi andis.

„Palun lugege herra Lefok.“

Lefok wõttis kirja ja luges :

Miss Torntour I

„Seda kirjutab üks inimene, kes teab kus Teie warandus peidus ja kes teda warastanud. Selle saladuse awalikuks tegemine on mõne tingimisega seotud, mille üle kohe läbirääkima peab. Tulge poole tunni pärast parki rahwaraamatukogu maja kõrwale, seal saate oma waranduse lätte. Ärge kartke Teile ei sünni midagi paha.“

M S

Kui Lefok kirja lõpetas, küsis Anna :

„Mis teha, kas peau minema“

„Ei,“ oli wastus. „Mina lähen ! Mina teatan Teile warsti oma tegewusest.“

Pani palitu selga, mütsi pähe ja läks uulitsale. Määratud kohale jõudes oli sääl kõik wait, kuid nüüd selgus, et ta eksinud oli. Nüüd kuulbus tasane wile ja korraga tungisid pöölastest mitu meest wälja ja Lefok nägi pimedas mitu nuga oma ligidal läikima. Selle pääle oli aga Lefok ennast ettevalmistanud, kuulbus kolm pauku ja üks kurjategija lamas furnult, 2 raskest haawatult maas, üks nendest aga jõudis pimedas ära põgeneda. Nüüd ilmusid politseinikud ja Lefok andis ennast neile teada, mis pääle nad furnud ja haawatud ära koristasid.

Nüüd tasa edasi hiitides, nägi Lefok ühte musta logu ühest wäratist sisse hüpama, kohe oli ta tema järel, kuid teda polnud kuskil näha. Hoow oli tühi, ümberpiiratud kõrgest aiaft ei olnud ühtegi wäljakäiku. Kuskil ei leitud tagaotsitawat. Ühe weerenni all seiswas weetünnis liigutas wesi ennast weibite kui Lefok ligemale astus. See äratas temas tähelepanekut. Rewolwer läks läks ta ligemale ja ütles:

„Tulge wälja Mr. Glancis, Teie riskeerite nohu saada. Kohu nimel ma arreteerin Teid.“

Selgus et tagaotsitud waras tõesti kõikide juures lugupeetaw Mr. Glancis oli ja üks tema abilistest oli misjoneri majas wälwanud ja kuulnud, et kuulsat salapolitseiniku Lefoki kohale kutsuti ja siis kohe oma peremehele seda teatanud. See oli nüüd plaani wäljasepitsenud, kuidas Lefoki teise ilma saata, mis temal pea korda oleks läinud. Kawal kurjategija oli juba arwanud, et Lefok aga mitte Anna määratud kohale ilmub.

Kõik rööwitud kalliskimid, raha ja weel hull mudest koftidest warastatud wäärtasju saadi kätte. Tehti awalikuks, et Glancis õige nimi ei olnud, waid kawa tagaotsitud waras Tom Morgen

1-04-04890

Lähemal ajal ilmuwad
juhtumised maailma kuulsatest salapolitseinikutest
Nat Pinkerton, Scherlock Holmes ja Nick Carterist.

Nat Pinkerton:

№ 1. Hamburgi Aastalaada Tiiger.

Rööwitud kalliskiwid

№ 2. Floverholli kuriwaim.

Scherlock Holmes:

№ 1. India werékuningas.

Nick Carter:

№ 1. Buck Bagley kurjategijate kuningas.

Tellimiste adress üksikult ja hulgawiisi: P. Sarmulin
Tartu, Kiwi tän. 41 kt. 7.

Iga kuu ilmub üks jutt ühest nendest kuulsatest
salapolitseinikkudest.